

Toplumsal Bir Sorun Giderek Yalnızlaşan Bireyler

– Ayışığı · 14 Temmuz 2014

TOPLUMSAL BİR SORUN / GİDEREK YALNIZLAŞAN BİREYLERGiderek bireyselleşen ve küçülen dünyamızda insanın yalnızlaşması çağımızın en önemli sorunlarından biri olarak hepimizin dikkatini çekmemesi mümkün değil.Yalnızlık insanın kendini keşfetmesinin güzel bir yoludur.Her insan kendi içinde yalnızdır.

Çok yönlü bir kavramdır,herkeste yarattığı etki ve tepki başkadır.

Zaman zaman hepimizde yalnızlığın kuytu köşelerinde yüreğimizin sesini dinler,kendimize yeteriz.

Yalnızlık bazen hüzdür,bazen karamsarlık,bazen de alabildiğince huzurdur.

Bazı zamanlarda kendinden bile kaçışın tek sığınağıdır.

Kimi insan içinde tüm hayatı boyunca süren kendi kendini arayışıdır.

Teknolojinin geçmişten günümüze kadar insan yaşamına birçok faydaları olmuştur.

Şimdilerde eskilere göre kıyaslıyorum da teknolojik olarak kısa sürede ne çok şeyde yol katedildi.Teknolojinin getirisi elbette çok ama insan yaşamındaki götürüleri de azımsanamaz.

Kentleşmenin ve yapılaşmanın giderek arttığı günümüzde,gündüz farkına bile varamadığımız,gecenin karanlığında ışıl ışıl ışıldayan o güzelim evlerde göremediğimiz karanlık,mutsuz ve yalnız hayatlar yaşanıyor.

Eđitim ve refah d¼zeyi arttıka yalnız kalmalar,yalnızlaşmalar daha çok artıyor mu ne?

Herkes kendi d¼nyasının yalnızlığında yaşayıp giderken doludizgin, çevrede ise maskeli yüzlerle, sahte gülümsemelerle dolaşan insanların sayısı giderek artıyor.Kişilerin aslında bu davranışları ile duygusal ve ruhsal olarak tükendikleri, bir süre sonra da kendilerine bile yabancılaştıkları görülüyor.

Bireylerin anne -baba -çocuk ilişkileri,karı-koca ilişkileri,akraba-arkadaş-eş dost ilişkileri karşılıklı iletişimsizlikten dolayı olması gereken ölçülerde yaşanmıyor.

Dolayısıyla aile içi ve sosyal ilişkiler bozuluyor, boşanmalar artıyor, evlilikler azalıyor.

Ülkemizde her geçen gün giderek artan kaygı verici ve bizleri dehşete düşüren olaylar silsilesini, her gün televizyonlarda, gazetelerde, sosyal medyada görmekte, duymakta, izlemekteyiz.Küreselleşen dünyada bu sorunlar şimdi ve gelecekte bireysellikten öte, önemli bir toplumsal mesele haline geldi.

Toplum olarak doğru yerde kullanmadığımız teknoloji bizi kültürümüzden ve birbirimizden uzaklaştırmıştır. Bugün en çok tv programı izleyen,telefon kullanan,internet başında sabahlayan ülkelerden biriyiz.

Teknolojiyi doğru yerde kullanmıyoruz ve esiri oluyoruz.

İnsanlar yalnızlaşıyor!

Sabah olunca günün aydın geçmesi için birlikte yapılan kahvaltılar, türlü bahanelerle yok.

Akşam olunca herkesi birleştiren akşam yemeğinin bile tadı yok.

Çünkü çocuk dışarıda yemeğini yedikten sonra gezip vakitlice gelmiyor,baba bazen gecikiyor,annenin ise işleri hiç bitmiyor.

Gecede baba televizyon başında haberleri veya maçı seyrediyor.

Anne ya yine işinde gücünde ya da diğer televizyonda dizilerini takip ediyor.

Ođlan bilgisayarda oyun oynamakla,kız ise elinden düşürmediği cep telefonuyla meşgul.

Günümüzdeki zamane çocuklarının bile ellerinde, gözlerini ayırmadan seyrettiği, bağımlı oldukları tabletlerin çocuğa faydadan çok zarar verdiği de aşikâr.

Aynı evin çatısı içinde herkesin odası ayrı, dünyaları ayrı, ruhları ise bambaşka bir âlemde.

Kimsenin birbirinden haberi yok, paylaşımı yok, birbirini anlamak dersen hiç yok!

Güvensizlik, ilgisizlik, sadakatsizlik, vefasızlık had safhada!

Herkes kendi havasında bir yol tutturmuş gidiyor!

Sözde iş sevgiye gelince, orada hiç sorun yok gibi sanılıyor.

Herkes birilerini seviyor görünüyor ama gerçekten seviyor, seviliyor mu, orası şüpheli işte.

Kimse mangalda kül bırakmıyor, bakarsan herkesin tuzu kuru.

İşin gerçek yüzünü inceleyecek olursanız yalnızlığın hoşluğunu yaşamak yerine boşluğu doldurulamaz olduğunu anlamamak işten bile değil.

Günlük toplu halde yaşanan yerlerde, otobüste, tramvayda umudumuz olan gençlerimiz telefonlarını çıkarıp ya oyun oynuyorlar yada kulaklıklarını takıp müzik dinliyorlar.

Yaşlılara mağdurlara yer vermek şöyle dursun, yanındaki insan bir soru sorsa, konuşmak istese cevap vermek zulüm geliyor.

Yine gençlerimizin bir kısmı, yanlarında arkadaşları ile beraberken bile yalnız olduklarını görebiliyoruz apaçık. Biri elinde telefonla mesaj yazıyor, diğeri başka biriyle telefonda konuşuyor.

Kalabalıklar içinde yalnızları oynuyoruz.

Kendi kendimize oynadığımız bu oyunda konuşmuyor, paylaşmıyor, susarak yalnızlaşıyoruz farkında olmadan.Sonunda aile ve toplum bağlarını iyice koparıp, bu hayattan zevk almadan, sevdiklerimizin kadrini kıymetini an'ın değerini bilmeden, yaşayamadan, birbirimizi anlamadan, sanal dünyadaki kalabalık yalnızlığımızla mutsuz ama muyluymuş gibi, umutsuz bir şekilde yavaş yavaş tükenip, tüketip gidiyoruz.

AYLA CERMEN TÜFEKÇİ